המצאה שמימית, עולמית

בין שאר סימלי־המעמד (וילה באיזור יוקרה, מכונית־טורבו, נסיעות לסקי בשווייץ) פוגשים לאחרונה יותר ויותר אנשים שלא מרשים לעצ־מם לשתות מיץ־ברז רגיל, אלא מטריחים את עצמם או את הפיליפיניות שלהם למכולת ושם הם מזמינים עשרות בקבוקים של מים מינרא־ליים.

עכשיו תתארו לעצמכם מישפחה ששותה רק מים מינראליים. הם זקוקים לארבעה־חמישה

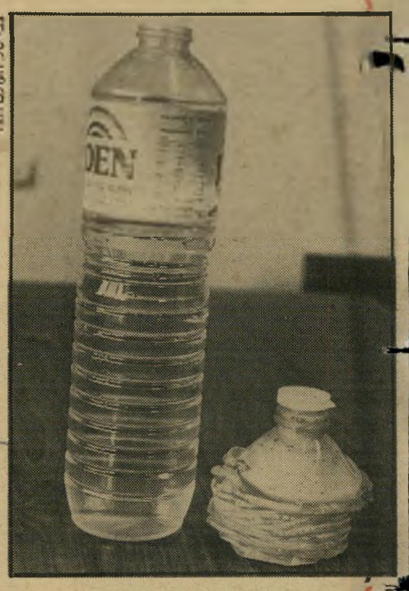

בקבוקים ביום. הבעיה עם המים האלה שהם מגיעים הביתה בתוך קבוקי־פלסטיק גדולים, אשר שניים מהם סותמים מייד את פח־האשפה המישפחתי, וכבר לא נשאר מקום לקליפות ת־פוחי־האדמה ולשאר עודפים.

ואם בבית פרטי נסתם הפח, תארו לעצמכם מה קורה במבטוסי ג'מבו, ששם 450 איש שותים מים מינראליים. תוך חצי שעה של שתיה מתמלא המבטוס ב־100 בקבוקים ריקים, שתופסים מקום יקר, אז החברה של אל־על המציאו פטנט יוצא מן הכלל, כדי להקטין באופן משמעותי את גודלו של הזבל. לתוך כל בקבוק פלסטי ריק של המים המינראליים הם שופכים כחצי כוס מים רותחים, ומייד הם לוחצים ביד על הבקבוק, שמתכווץ ונהיה כמעט שטוח (ראה תמונה).

רינה שלו, דיילית אל־על, הראתה לי את הקטנה. בשמה ובשם חברת אל־על אני עוזרת לכם להקטין את מלאי האשפה הביתי. תזכרו את זה כשתלכו לסוכן־הנסיעות לקנות כרטיס־טיסה.

שיחת חולין
(עם ילד)

— תני לי במתנה את החולצה הכחולה שלך.
— מה פיתאום?
— כי היא יפה מאוד ומתאימה לי.
— אבל היא שלי!
— אז מה, את לא יכולה לתת משהו לבן שלך?
— אבל אני אוהבת את החולצה.
— ואני מת עליה!
— לא נותנת!
— אל תהיי כזאת, בחייך.
— אתה תקרע אותה ותלכלך אותה ביום.
— אני נשבע לך שלא. תעשי טובה.
— לא רוצה!
— אם תתני לי, אני אוהב אותך לנצח.
— לא נותנת.
— אני מתחנן לפנייך, רק כמה ימים.
— אבל החולצה היא חולצה של בת.
— מה, באמת? טוב, אז לא צריך!

מי אמר שארצנו לא מתפתחת בצעדי ענק?

לפני 4 שנים נסעתי לטיול ביוגוסלוויה. כבר לפני הנסיעה הסברתי לשני בניי, שנשארו בארץ, כי לא אוכל לטלפן אליהם מהטיול בגלל זה שיוגוסלוויה איננה ארץ מודרנית כמו ישראל, וקרוב לודאי שתהיה בעיה רצינית בקשר טל־פוני.

ואז הגענו ליוגוסלוויה. המכונית שהזמנו מהארץ חיכתה בנמל־התעופה בריוק בשעה היעודה, ביקורת־הדרכונים והוויזות עברה במהירות וכבכור הדדי, בבנק בנמל־התעופה שאלו כמה כסף אנחנו רוצים להחליף (ולא כמו שסיפרו לנו שמכריחים להחליף 100 דולר לבן־אדם), המלונות היו יפים והשרות היה נפלא, כשקנינו כרטיסים לפוסטויינה (מערת הנטיפים הגדולה בעולם) אמר לנו הקופאי שכדאי לשכור מעיל, כי בתוך המערה קר מאוד. המעילים היו נקיים, מגוהצים והשכרתם עלתה משהו כמו 2 שקלים. כשראיתי את כל זה התחלתי לחשוב שבארץ כזאת אולי אפשר אפילו לטלפן לישראל. שאלתי מישהו מה אני צריכה לעשות כדי לטלפן הביתה, והוא אמר שאכנס לסניף הדואר. נכנסתי לסניף הדואר — לא בעיר בירה ולא בעיר גדולה, סתם בעיירה קטנה — ושאלתי את הפקידה איך מטלפנים לישראל. היא אמרה לי להיכנס לתא־טלפון, לחייג כמה ספרות לפני המיספר של הבית שלי. כך עשיתי ותוך דקה דיברתי עם בניי. כשגמרתי את השיחה שלפה הפקידה מתוך המחשב טרט־נייר עליו היה כתוב כמה עליי לשלם, סכום השווה לשלושה־ארבעה שקלים. כבן־אדם שגדל בחור כמו מדינת ישראל, מאוד התפעלתי מהסידור הזה, וניסיתי אותו בכל עיירה אליה הגעתי. זה עבד תמיד, בלי שום בעיה.

הנה, עברו ארבע שנים מהטיול ביוגוסלוויה ואני שומעת שגם אצלנו, בתל־אביב, מקימים תחנת טלפונים כזאת. בן־אדם יכול להיכנס לתא־טלפון, לחייג מיספר ולדבר עם בני מישפחתו בארץ אחרת. בראיון ישראל: יש לך עתיד גדול! אני לא אתפלא אם יום אחד ייצרו כאן מטוס־קרב, אפילו.

שלחנו את צלם העולם הזה לצלם את תאי־הטלפון החדשים. אבל אמרו שצריך אישור מהרובר והדובר בישיבות. אז הנה איך שזה ניראה מבחוץ.

והרי החדשות

למי מאיתנו לא היה חלום לעבור את אירופה בקרוואן, או להגיע לאמריקה, לשכור מכונית־דירה כזאת ולהתחיל לנסוע? כשהייתי בארצות־הברית השתעשעתי רבות במחשבה הזאת, ובכל פעם שהיינו עוברים ליד מיגרש למימכר קרוואנים, הייתי עושה את עצמי כאילו אני עומדת לקנות אחד כזה, ואיש־המכירות היה מראה לי כמה קרוואנים מבפנים ומספר לי על היתרונות שלהם. ראיתי עשרות קרוואנים, מהכי פשוטים וקטנים ועד לדירות מקסימות של ממש. כאלה שמחברים אותם למכונית וכאלה שהם בעצמם מכונית גדולה. מובן שלא קניתי אף אחד מהם ולא עברתי את אמריקה בסערה, אבל החלום המצחיק הזה נשאר.

עכשיו הם הגיעו ארצה. חברת כיף נוע מוכרת אותם בעשרת אלפים דולר, שהם 17 אלף ש"ח הקרוואן, המכיל בתוכו ארבע מיטות, שולחן, מיטבחון עם מקרר, גאז, ארונות־מיטבח, ארונות בגדים, פינת־ישיבה, יחידת־תאורה.

אם זכרוני אינו מטעה אותי, קראוון דומה לזה נמכר בארצות־הברית ב־1,400 דולר, (משכורת אחת של פקידה טובה) וכאן ב־17 אלף ש"ח — משכורות של מי? אז מי שלא רוצה שלא יקנה, אבל נעים לדעת שיש גם אצלנו אפשרות כזאת.

★ ★ ★

ברשת חנויות חוויה מוכרים עכשיו מוצר ש־התכוון לעזור לעשירים בלבד, אבל בהחלט עושה עבודה טוב ליידישע מאמע. המדובר במגש יפה המחובר לכרית מתנפחת שצפה על פני המים. היצרנים התכוונו להשיט את המגשים הללו על מי הבריכה הפרטית בגן שלכם, כדי שתוכלו להגיש לאורחיכם המתרחצים כוסית שמפניה צוננת וקצת קוויאר על לחם לבן.

מי שיש לו בריכה פרטית בהחלט יכול להש־תמש במגש ליעודו האמיתי. אבל מי שאין לו בריכה פרטית, ולעומת זאת יש לו ילד או ילדה שלא אוכלים כלום (לרוב הייהודים יש ילדים כאלה, אמרו לי) יכול להכניס את הכרית לתוך האמבטיה ולעשות מישחק מהביצה רכה, לחם וגבינה וכוס השוקו. זה עזר. הילדים האלה שלא אוהבים לאכול בעצם מחפשים תשומת־לב, ועם מגש מתנפח תוצרת־חוץ נתת להם אותה.

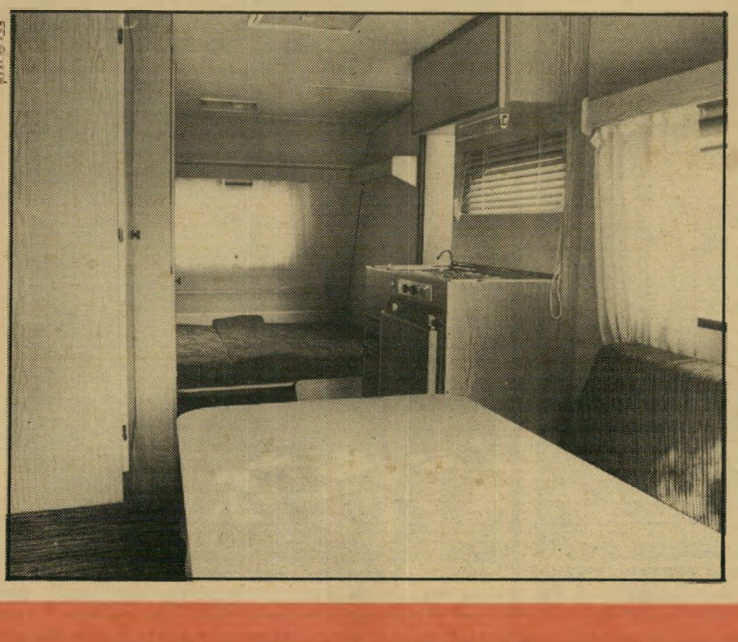

בריזה, לבנה יוגורט וענע

מי שהולך לאכול ארוחת־צהריים במיסעדה בלתי ממוזגת ברחוב דיזנגוף הוא אידיוט, שוטה, כסיל, מזוכיסט.

אז אני הלכתי. לא שהלכתי מתוך בחירה שלי. אבל לפעמים, מרוב חום, נגמר לך כוח־ההתנג־דות, ואתה נשבר תחת לחץ החברים ועושה את הטעות. אבל מה? כשאמרו ששומר פתיים השם — ידעו מה אמרו.

איך שאני הולכת להיכנס למיסעדה, רומז לי שותפי לארוחה שכדאי לשבת בחוץ. הבחוץ זה רח' ירמיהו, בדיוק פינת רחוב דיזנגוף. יש כמה רחובות בתל־אביב שבנו אותם כך שהבריזה תגיע מהים ולא תעצר בדרך. אז אם אני אגיד לכם שבחודש יולי, שעה 1.30 בצהריים, ישבתי ברחוב והמפיות עפו מהשולחן בגלל הרוח, תאמינו לי? תאמינו!

המיסעדה בסדר, האנטריקוט שלי היה בסדר, הסולמון של שותף א' לארוחה היה בסדר, הצ'יפס היה בסדר וגם הקישואים החמצמצים היו בסדר, ואפילו יותר מזה. מה שהיה ממש יוצא מהכלל היה דג בורי ברוטב לבנה־יוגורט וענענע.

אז אם אתם נמצאים בסביבות ירמיהו פינת דיזנגוף, תקפצו להבית ותזמינו את המנה הזאת. אבל אם לא יצא לכם השבוע להיות שם בסביבה, הנה תשמעו איך עושים את הרוטב (קיבלתי אותו מבעל המיסעדה, יוסי שגב, שהמציא אותו בעצ־מו).

כמות רוטב לשניים־שלושה דגים:
- גביע אחד של לבנה
גביע אחד של יוגורט
500 גרם חמאה
כפית שמן זית
מלח
3־4 כפות נענע טריה קצוצה

לערבב הכל ביחד במעבר מזון, ולשים כמות גדושה של המישחה שיוצאת על הדג המטוגן משני צדדיו. מעולה.